

LES «MEDITACIONS» DE MARC AURELI

Artur RAMON i NAVARRO

Sovint passo per la llibreria Canuda, on acostumo a trobar llibres de vell a preus irrisoris. Avui compro un clàssic, les «Meditacions», de Marc Aureli, en edició de quiosc (Gredos, 1994). Aquesta obra està escrita en dotze llibres breus com els mesos de l'any i més que un diari o uns apunts són reflexions sobre el sentit de la vida. Fou publicat el 1558 a Zuric partint d'un manuscrit original, la còpia del qual es conserva als Museus Vaticans. En una prosa concisa i sòlida, l'emperador i filòsof excava en la seva ànima per treure'n meditacions que van més enllà de l'espai i del temps. Per això ens arriben ara, dos mil anys després, amb la frescor d'una obra eterna. Imbuït de la tradició en què es va formar, de Plató a Heràclit, Marc Aureli és un estoic que ens presenta la vida com un cicle més de la naturalesa on naixem, ens multipliquem i morim. I l'home és vist com un ésser insignificant en aquest procés. La seva experiència el porta a relativitzar la importància dels càrrecs i de la pròpia existència. Paraules carregades de nostàlgia d'un temps que passa i no torna, d'una vida que s'escola inevitablement cap al necessari final.

Una obra escrita amb un estil sec, sintètic, estoic com Ciceró. O de Huellebecq: llegint-lo, recordo l'estàtua eqüestre a la plaça del Capitoli de Roma, on vaig passar tantes tardes d'estudiant. M'aplico la seva recepta: relativitzar-ho tot. Caldria que aquesta lectura fos obligatòria a totes les escoles per recordar als nostres joves que «vivim un instant per caure en el complet oblit».

Diari Avui, 21 d'octubre de 2010